

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**In Canonem Sacrificii Missae, Vti & reliquas eiusdem
Partes Brevis Ac Lvcvlenta, & ad pietatem vtilis Expositio**

Veken, Frans van der

Coloniae, 1644

§ 3. De sumptione Corporis Christi

urn:nbn:de:hbz:466:1-9878

§. III.

De sumptione Corporis Christi.

Sacrificium habere se instar Conui-
suij, quod mortales more nostro in-
struamus Deo, pro sua clemētia ad eam
nobiscum familiaritatem se demittēti,
notum est ijs, qui vel mediocriter sa-
cras paginas tractarunt. Hinc enim Al-
tare apud Prophetam *a*, *Mensa Domini*
dicitur, & in Leuitico *b*, victimæ *Panis*
seu *cibus Dei*. Eandemque ob causam
ijs solis sacrificia constabant, quæ in
mensis hominum essent in honore: cę-
tera verò vt immunda proscribebantur.
Sed quia Deus solo affectu nostro
contentus, ferculis nostris non eget,
ea creaturis remittit, & has sui veluti
loco ad illa consumenda substituit, vt
ignem in holocausto, vel etiam Sacer-
dotes, aliosq; in pacificis aut expiato-
rijs victimis.

Sa-

a Malach. 1. v. 7. b Leuit. 22. v. 25.

Sacerdos itaque, qui haecenus ex pane vinoq; Eucharistico mensam DEO instruxit; nunc vicissim fit Dei conuiuia: maximi sanè Principis, ut locum habeat monitum Sapientis a: *Quando sederis, ut comedas cum Principe, diligenter attende, quæ apponuntur ante faciem tuam.* Idq; dum facit, videt appositum *Panem*, non vulgarem, sed *cœlestem*, quippe qui cœlorum curiam pascat, plenaq; beatitudine repleat. Hunc ergo manu capiens, & viam in se excitans tanti mysterij fidem, non in externa hærentem specie, sed ad interiora velaminis peruadentem: *Panem*, inquit, *cœlestem accipiam, & nomen Domini inuocabo*: cœlorum terræq; Domini, hinc haud longè diffiti, sed propè inter digitos sub eiusdem Panis velamentis contenti.

Inuocat autem pij Centurionis verbis b: *Domine non sum dignus, ut intres &c.* quibus infimi instar, tenuif-

I 3

simiq;

a *Proverb. 23.* b *Matth. 8.*

fimiq; hominis, qui magnum conspiciat Principem virum limen iam attingentem sui tugurij, demississimè atque ex animo suam profitetur indignitatem. Cumq; sciat nullo id Principis commodo, sed in sui tantum gratiam fieri, beneficium non detrectans, modum excusat: quippe quod vnico verbo, etiam ab absente, sine tantæ Maiestatis abiectione conferri queat. Ter hæc verba repetuntur, vt interea magis expendatur magnitudo venientis, & cum nostra paruitate conferatur: illius Omnipotentia cum nostra imbecillitate: illius Sapientia cum incredibili nostra stultitia: illius Bonitas cum cordis nostri malitia: & sic magis tam dispari vtriusq; conditione obstupefacti, tantò cordatiùs dicamus: *Domine non sum dignus.*

Porro ad hæc verba Sacerdos manus ferit pectus, siue ad indignitatis suæ conscientiam testandam, siue ad se puniendum, quod accuratiorem in
 tanti

tanti Principis aduentum præparatio-
nem neglexerit. Tum verò hostiâ se si-
gnat, deprecans vt Corpus Domini in
æternam vitam animum ipsius custo-
diat; ac se humiliter inclinans, cubitisq;
super altare positus (vt sic intra aram
Sacrificium consummetur) ambas ho-
stiæ partes ore excipit, & reuerenter
consumit.

Sumptâ diuinâ hostiâ, Sacerdos iun-
git manus, & quiescit aliquantulum in
meditatione sanctissimi Sacramenti. I-
ta Ordo Romanus, haud longiorem
præscribens moram, vt imbecillitati
humanæ consulat, & continuationi
Missæ. Alioqui quid minus coram Dei
Maiestate, & tot beatorum Spirituum
comitantium cœtu, hîc à Sacerdote
præstandum; quàm quod olim vel in
vnius reuerentiam Angeli factum ab v-
troque Tobia, quando illius personâ
& dignitate compertâ, *prostrati per ho-
ras tres in faciem, benedixerunt Deum?*

I 4

Quid

a Tob. 12.

Quid autem interea sit mente agitan-
 dum, quibus viuæ fidei, profundæ hu-
 militatis, intimiq; amoris actibus va-
 eandum, sua tunc quemque vnctione
 spiritus docet. Ipse quoque cœlestis Pa-
 nis vi quadam sua, piè sumentis mētem
 illuminat; haud aliter quàm Ionathæ o-
 culos gustatum mel *a*. Ita Discipulis e-
 uenisse legimus, quando in Emaus ca-
 stello, vel diuinum hunc panem, vt plu-
 ribus Scripturę Interpretibus placet, vel
 certè alium, qui illius imaginē gereret,
 acceperunt: *aperti enim sunt oculi eorū,
 & cognouerunt eum in fractione panis b*.
 Sic & hodie religiosè cōmunicantibus
 oculi fidei panduntur, quibus Dominū
 agnoscant; nunc vt Regem super Sion
 constitutum, Redemptorem, Monar-
 cham Orbis potentissimum: nunc vt
 Mediatorem, Sponsum, Aduocatum,
 Pastorem, Doctorem, Sospitatorem;
 aliquando vt Lucem mundi, Viam, Ve-
 ritatem & Vitam: aliquādo alijs modis.
 Si-

a 1. Reg. 14. b Luc. 24.

Simul diuino igne cor succenditur, vt
illustrationi mentis affectus respōdeat.
Si Seraphico Doctore a, vti par est, cre-
dimus, nullam refectionem spirituales
post Communionem sentire, *signum est*
spiritualis infirmitatis vel mortis: Ignem
posuisti in sinu, & non sentis calorem;
mel in ore, & non sentis dulcedinem?

§. IV.

De sumptione Sanguinis Christi.

Satis constat, non posse nos DEO
spares vnquam gratias referre: non
solum propter beneficiorum eius ma-
gnitudinem; sed etiam quod exhibere
se gratum pro beneficijs diuinis sicuti
nouum virtutis est opus, ita nouum Dei
donum beneficiumq; existat. Crescunt
igitur nomina apud Deum contracta,
dum ea conamur dissoluere, & vbi
beneficijs acceptis respondere grati-
tudine nitimur: hoc ipsum saltem

I §

præ-

a S. Bonau. de Præp. Miss. c. 14.